Zondag 9 augustus 2010, Ton Bun s.m.

[1e lezing: Jona 2,2-11] (Willibrordvertaling)

In de buik van de vis bad Jona tot Jahwe, zijn God. 3Hij zei: 'In mijn nood roep ik Jahwe aan, roep ik tot Hem om antwoord. Uit de schoot van de onderwereld schreeuw ik: Luister naar mijn stem! 4Gij hebt mij in de afgrond geworpen, in het hart van de zee; stromen water omgeven mij; al uw brekers, al uw golven slaan over mij heen. 5Ik zei al: Verworpen ben ik, uit uw ogen verbannen. Hoe zal ik ooit nog uw heilige tempel aanschouwen? 6Het water staat tot mijn lippen, de oceaan omgeeft mij, mijn hoofd is met wier omwonden. 7Tot aan het grondvlak van de bergen ben ik in de onderwereld afgedaald; haar grendels zijn achter mij dichtgegaan, voor eeuwig. Trek mij levend omhoog uit de grafkuil, Jahwe, mijn God! 8Nu mijn levensadem mij begeeft, gaan mijn gedachten naar Jahwe. Laat mijn gebed tot U komen, in uw heilige tempel. 9Degenen die voze waanbeelden dienen, zij geven hun toeverlaat prijs. 10Maar ik, ik wil, onder lofgezang U offers brengen, ik wil mijn gelofte gestand doen. Bij Jahwe is redding. 11Toen sprak Jahwe tot de vis en de vis spuwde Jona op het droge.

[evangelie: Matteüs 14, 22-33] (Willibrordvertaling)-

Onmiddellijk hierop dwong Hij zijn leerlingen in de boot te gaan en alvast naar de overkant te varen, terwijl Hij het volk naar huis zou zenden. 23Toen Hij het volk had weggezonden, ging Hij de berg op om in afzondering te bidden. De avond viel en Hij was daar alleen. 24De boot was reeds vele stadiën uit de kust en werd geteisterd door de golven, want zij hadden tegenwind. 25In de vierde nachtwake kwam Hij te voet over het meer naar hen toe. 26Maar toen de leerlingen Hem zo over het meer zagen gaan, raakten zij van streek omdat zij een spook meenden te zien en zij begonnen van angst te schreeuwen. 27Maar Jezus zei onmiddellijk tot hen: “Weest gerust. Ik ben het. Vreest niet.” 28“Heer”, antwoordde Petrus, “als Gij het zijt, zeg mij dan dat ik over het water naar U toe moet komen.” 29Waarop Jezus sprak: “Kom!” Petrus stapte uit de boot en liep over het water naar Jezus toe. 30Maar toen hij merkte hoe hevig de wind was, werd hij bang; hij begon te zinken en schreeuwde: “Heer, red mij!” 31Terstond stak Jezus zijn hand uit en greep hem vast, terwijl Hij tot hem zei: “Kleingelovige, waarom heb je getwijfeld?” 32Nadat zij in de boot gestapt waren, ging de wind liggen. 33De inzittenden wierpen zich voor Hem neer en zeiden: “Waarlijk, Gij zijt de Zoon van God.”

[overweging:]

Beste medegelovigen,

Het verhaal van het evangelie van deze zondag sluit naadloos aan op het verhaal van vorige week. Dan ging het over de wonderbaarlijke broodvermenigvuldiging voor een grote menigte van mensen. De evangelist heeft het dan over vijfduizend man, vrouwen en kinderen niet meegeteld. Dat moet dus alles bij elkaar een menigte zijn geweest van ruim tienduizend mensen. Stel je dat eens voor, een vol Malieveld. Jezus neemt een centrale plaats in. Hij is voor het volk het ware brood , het echte voedsel. Wie zich aan Hem verbindt zal leven.

Na deze gebeurtenis waar Jezus van zichzelf in overvloed geeft stuurt hij iedereen naar huis. Ook de leerlingen geeft Hij de opdracht te vertrekken en in de boot te stappen naar de overkant van het meer. Jezus maakt ruimte voor zichzelf om alleen te zijn. In de eenzaamheid gaat hij de berg op om te bidden. In de eenzaamheid van de stilte zoekt Jezus de vereniging met de Vader. Het is aan het begin van de avond. De hele nacht brengt hij door in gebed. In het donker en de stilte van de nacht zonder lawaai en geluiden kan je persoonlijke gebed nog het beste tot zijn recht komen. Op meerdere plaatsen in het evangelie vertelt ons de evangelist dat Jezus zich terugtrekt , de berg op gaat ,weg van de bewoonde wereld. Zijn innige verbondenheid met de Vader heeft zijn voedingsbodem in het stille gebed van de eenzaamheid. De eenheid met de Vader ligt aan de basis van zijn opdracht in deze wereld.

Momenten van je terug trekken uit hectiek van alle dag kan zeer heilzaam zijn. Opnieuw je aandacht richten op de wezenlijke dingen van je bestaan. Tijd en ruimte vrij maken om verbinding te maken met je diepste zelf, met God die in je leeft. Zoals Jezus voor zichzelf ruimte en tijd vrij maakt ,zo kan het ook voor ons goed zijn de stilte op te zoeken en te bidden. In ons bidden richten wij ons met heel ons wezen tot de eeuwige en barmhartige God.
In zijn hoogste nood schreeuwt Jona het uit om redding. Hij kan geen kant uit in het donker van de grote vis. In het duister van ons leven zoeken wij naar licht en uitkomst. De schreeuw om leven wordt het sterkst gehoord als duisternis je omklemt. De enorme en afschuwelijke verwoesting in Beiroet zijn daarvan een getuigenis. Slachtoffers en overlevenden schreeuwen van verdriet en boosheid. Hun leven is volledig ontwricht. Jona schreeuwt uit de diepte van zijn ellende om redding. Je gebed kan niet anders zijn dan een klagend uitroepen. In je gebed is je hele wezen betrokken zoals ook Jezus in de hof van olijven niet anders kon dat roepen vanuit zijn diepste nood: laat deze beker alsjeblief aan mij voorbij gaan.

Na de nacht in gebed doorgebracht te hebben gaat Jezus zich voegen bij zijn leerlingen. En als een vanzelfsprekendheid loopt hij over het water zijn leerlingen tegemoet. Het is nog vroeg in de morgen. De leerlingen schrikken. Zij herkennen Jezus niet en menen een spook te zien. Hoezeer zij ook met Jezus als zijn leerling optrekken, zij herkennen hem niet. Wie van ons zal hem herkennen als de verrezen Heer naar ons toekomt. Jezus wordt herkenbaar aan het woord dat Hij spreekt. Hij ziet de schrik en de angst van zijn leerlingen. Het eerste woord

dat Hij spreekt is: wees niet bang en vreest niet. Het woord van God tot ons gesproken is een woord van bemoediging, niet van dreiging of verwijtend. Het woord van God uit de mond van Jezus wil je allereerst vertrouwen schenken die je angst en twijfel doet overwinnen. Uit de mond van Jezus komt Gods woord ons tegemoet als een vertrouwen schenkend woord. Zodra Petrus dit woord hoort gaat hij als eerste zoals zo vaak Jezus tegemoet. Stevige tegenwind doet Petrus twijfelen. Hij zakt als een baksteen in het water. Het woord van God schenkt wil vertrouwen wekken en roept op tot volledige overgave van de kant van de leerlingen.

U kent de verhalen van Petrus. Hoezeer hij impulsief kan reageren. Als haantje de voorste is hij er altijd als de kippen bij. Maar wij kennen hem ook als degene die het hardste wegloopt als het er echt op aankomt om trouw te zijn aan zijn Heer en Meester.

Het woord van God klinkt als een uitnodiging om ons helemaal op Hem toe te verlaten. God wil niets liever dan dat angst en vrees ons niet de baas zijn. Meerdere keren spreekt Hij ons aan met de woorden : Vrees niet, heb geen angst. Vrede zij met je. Toch landen deze woorden lang niet altijd in onze harten. Wij kijken om ons heen .Wij zien wat er overal gebeurt en wat er leeft in ons hart. Twijfel en grote onzekerheid kan ons allemaal parten spelen. Het water is zo dun en de wind zo stevig. Toch blijft Gods woord ons tegemoet komen in elke stem die ons vertrouwen schenkt en vrede wenst.

Bij de schreeuw om redding reikt Jezus Petrus de hand. Het is deze handreiking die hem uit de angst bevrijdt. Het is de handreiking aan een kleingelovige. Jezus grijpt hem vast en beiden stappen in de boot. Gods redding kan gelegen zijn in de uitgestoken hand die ons wordt aangereikt. Het aanvaarden van de uitgestoken hand doet onze twijfel overwinnen. De manier waarop Jezus zijn leerlingen tegemoet treedt en hen bevrijd van alle angst doet Hem erkennen als de Zoon God.
Het bevrijdende woord en de uitgestoken hand is het zichtbare teken van Gods heilzame werking in onze hectische en soms bizarre wereld.

Ton Bun, ton.bun46@gmail.com